

ска наука, и увлѣкателно разказваше свещени истории изъ живота на Мохамеда. Съ това той бѣ спечелилъ уважението и обичѣта на своитѣ спжтници.

Външно Хаджи Решидъ почти не се различаваше отъ другитѣ дервиши. Като тѣхъ и той бѣ облѣченъ въ парцали, често се почесваше по разни мѣста на загорѣлото и потно тѣло и ловѣше досадливи паразити. Лицето му бѣше силно загорѣло, както у всички негови спжтници, макаръ и да не бѣ тѣй тъмно като тѣхнитѣ. При всичката тая прилика, въ държанието на Хаджи Решида имаше нѣщо, което го отличаваше отъ другаритѣ му, но то се мъчно долавяше.

2.

Керванътъ спрѣ за ношуване. Въ разговоръ съ една група дервиши, водачътъ изказа подозрение, че Хаджи Решидъ не е никакъвъ мюсюлманинъ, а ще да е преоблѣченъ англичанинъ и заяви, че нѣма да продължи пжтуването, ако той не бжде оставенъ въ пустинята всрѣдъ пѣсѣцитѣ. „Въ градоветѣ Хива и Бухара — казва-

Дервишъ

ше той—влизанетонаевропейци е забранено подѣ страхъ на смъртъ. Преди нѣколко години единъ преоблѣченъ англичанинъ дойде тайно въ Хива и бѣ снелъ на карга цѣлия пжтъ. Случайно го откриха и по заповѣдь на хана го обесиха заедно съ неговия водачъ“.

Хаджи Решидъ, който бѣше въ друга група, дочу думитѣ на водача и се обърна къмъ едного отъ своитѣ събесѣдници: „Кажи на водача, че ти зна-